

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Ωστόσο, η δυο νέες δεν έχουν ακόμα να φορηθούν απ' τους τίποτε, εξακολούθησε από μέσα της η Ζασέντα. Είν' εδὼ ὄλοι τους, ὅμοιοι μὲ γυρίους στὸ σταύλο τους, ἐνῶ ἡ περισσότερη μου πετάνε... Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ συχωρέση μερικά ἀπ' τὰ ἁμαρτήματά μου, γιὰ ὅ,τι ἔκανα γι' αὐτὲς...»

Ἀτυπομονη καὶ ζωνηρῆ, ἡ Ζασέντα, ὅπως εἶνε γενικὰ ὄλες ἡ γυναῖκες τῆς ράτσας τῆς, μὲ δυσκολία στεκόταν στὴ θύρα τῆς Ἀγνοώντας ὅ,τι εἶχε συμῆ, καθόταν σ' ἀναμμένα κάρθουνα καὶ σὲ λίγα, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῆ πιὰ, ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἡ κἀμαρη στὴ ὄποια ἔμεναν πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἡ Αὐγὴ κ' ἡ ντόνα Κρούζ ἦταν ἀδειανή. Ἡ ὠραία ξενοδόχα πῆνε ὡς τὸ παράθυρο, ἀφογκράστηκε, μὰ δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβο.

«Ὁ Θεὸς νάνα εὐλογημένος! εἶπε. «Ὡς τὴν ὥρα τίποτε δὲν πάρεστο δὲν συνέβη!

Σκέφτηκε νὰ ἐξαφανιστῆ τὴ σκάλα, μὰ συλλογίστηκε ὅ,τι μποροῦσαν νὰ τὴν κατηγορήσουν ὅ,τι ἴδια εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα στὶς δυὸ νέες κόρες. Καλύτερα λοιπὸν ἦταν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐκεῖ, γιὰτί ἔτσι ὁ Γκονζάγκας κ' οἱ φίλοι του θὰ φανταζόντουσαν ὅ,τι κάποιο ξένος τὶς εἶχε βουθήσει νὰ δραμετεύσουν καὶ τούς εἶχε προμηθεύσει τὴ σκάλα.

Ἐόθησε λοιπὸν τὸ φῶς καὶ ξανακατέθηκε κάτω με τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ γαστὰ.

Ἐρριξε μιὰ ματιά σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς, πού ἡ ἴδια τούς εἶχε κάνει ἀνατίρητους ἀπ' τὸ μεθύσι... «Ὅλο» κοιμόντουσαν σὰν κτήνη...»

«Ὅλοι... Ὅχι, δὲν ἦσαν ὄλοι... ἔλειπε ἕνας... Ἡ Ζασέντα ἀνατίρησε μόλις τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ... Ποῖος ἦταν αὐτὸς πού ἔλειπε; Πού ἦταν;

Ἡ Βασκέζα νόμισε πὼς εἶχε γελαστῆ καὶ τούς ξαναεπίτησε... Μποροῦσε κανένας ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶχε γλυστρήσει κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι... Ἐσκυψε, ἀναποδογύρισε αὐτοὺς πού κοιμόντουσαν μπροῦμα γιὰ νὰ δῆ τὰ πρόσωπά τους.

Περιέργοι! Δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τὴν κοκκαλιάρικη ὄψη τοῦ Πεϋρόλ, αὐτοῦ ἀκριβῶς πού ἤξερε περισότερο ἀπ' ὄλους. Πού ἦταν λοιπὸν ὁ Πεϋρόλ; Πῆγε στὴν κουζίνα, ξαναγύρισε στὴν κοινὴ σάλλα, ἔψαξε σὲ ὄλες τὶς γωνίες... Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς... Ἡ πόρτα πού ἀνοίγει στὸ δρόμο, ἦταν πάντοτε ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα. Κανένας δὲν εἶχε βγῆ ἀπ' αὐτὴ...»

Ἐξαφνὰ, ἡ Βασκέζα ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα πού ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο, σιγά-σιγά στὴν ἀρχὴ, δυνατώτερα κατὸ πιν... Ποῖος μποροῦσε νὰ χτυπά ἔτσι, ἐκτός ἀπὸ τὸν Πεϋρόλ.

«Ὁ Πεϋρόλ στὸν κῆπο! συλλογίστηκε τρομαγμένη. Μὰ τότε θὰ τὰ εἶδε καὶ θὰ τ' ἄκουσε ὄλα... Καὶ γιὰτί δὲν ἀνοίγει... ἴσως γιὰτί δὲν μπορεῖ... Μήπως εἶνε πληγωμένος;

Ἡ Ζασέντα ἔμενε ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια κορφωμένα στὴν πόρτα. Ἄν εἶνε πληγωμένος, ἔξακολούθησε νὰ σκέφτεται, αὐτὸ σημαίνει πὼς χτυπήθηκε... πὼς χτυπήθηκε μὲ τὸν ἀδελφό μου! Ποῖος ἔξερει ἂν δὲν σκότωσε καὶ τὶς δυὸ ἄθωες κοπέλλες καθὼς τὶς εἶδε νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ μῖσος του... Ποιὸ δῶμα εἶνε τάχα χωρὶς ν' ἀντιληφθῶ τίποτε...»

Τὰ χτυπήματα ἔγιναν ἀκόμα πιὸ δυνατὰ. Ἡ Ζασέντα ἀνῶρθωθηκε, ἔσφιξε τὶς γροθιές τῆς καὶ σὲ λίγο τὸ ἔγχεριδίτῃ τῆς ἔλαψε μέσα στὰ χέρια τῆς... Τὰ μάτια τῆς πετούσαν ἄστραπές...»

«Ἄν οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν ξυπνήσει καὶ εἶν' αὐτὸς, θὰ πεθᾶν ἡ! μούγκρισε.

Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα κ' ἔβαλε τὸ χερί τῆς στὸ λουκέτο.

Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόρασι τῆς!... Θὰ σκότανε!

«Ποῖος χτυπάει τόσο δυνατὰ τέτοια ὦρα; ἀκούστηκε ἔξαφνὰ μιὰ φωνὴ πίσω τῆς. Καὶ γιὰτί αὐτὸ τὸ ὄπλο θρίσκειται στὰ χέρια σου, ὠραία μου; Καθὼς βλέπω, δὲν μπαίνει κανεὶς ἐδῶ μὲσα τόσο εὐκόλα καὶ ξέρεις νὰ προστατεύεις τὸν ὕπνο τῶν πελατῶν σου.

Ἡ Βασκέζα γύρισε πίσω ἔτοιμη νὰ χτυπήσῃ, μὰ ἀμέσως κρατήθηκε.

Αὐτὸς πού τῆς μιλοῦσε ἦταν ὁ Γκονζάγκας. Ἦταν ὄρθιος καὶ τὴν κῦτταζε, ἐνῶ συγχρόνως τετανωτόταν καὶ χαμοουριόταν.

«Μὰ τὴν πιστι μου, κολὰ κοιμήθηκα! εἶπε. «Ἐ, σεῖς οἱ ἄλλοι, ὄρθιοι! Ὁ κόκκορας ἐλάλησε!...»

Ὁ Μοντωμπέρ, ὁ Νοσὴ κ' ὁ Λαβαλλάντ σηκώθηκαν μαχμουρ λήδες. Ὁ θαρῶνος ντὲ Μπατζ, ὁ Ὀριέλ κ' ὁ Γορὰν ἐξακολουθοῦσαν νὰ ροχαλιῶσαν κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ κῆπου ἀντήχησαν δυνατώτερα.

Πού εἶνε λοιπὸν ὁ Πεϋρόλ; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

«Μὰ πού ἄλλοῦ παρά ἀπὸ κρεββάτι τῆς ξενοδόχας, ἀπάντησε ὁ Μοντωμπέρ. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάω νὰ τὸν ξυπνήσω μὲ τὸν τρόπο μου;

Καὶ, βλέποντας στὸ τραπέζι μερικὲς μπουτίλιες, ἄρχισε νὰ πῆνὴ πάλι μαζί μὲ τὸ Νοσέ.

Ἡ Ζασέντα ξαναἔβαλε τὸ μαχαίρι τῆς στὴ θήκη του καὶ ἔρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

«Αὐτὸς πού χτυπάει, εἶπε, εἶνε ἴσως ἐκεῖνος πού ζητᾶτε. Πηγαίνετε νὰ δῆτε...»

Ἄνοιξαν ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ εἶδαν στὸ κατῶφι τῆς τὸν Πεϋρόλ κατάχλωμο, ἔξακιωμένο, σὰν τέτοιο χάλι

μὲ δυὸ λόγια, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Κρατοῦσε τὸ σπαθί του στὰ χέρια του καὶ μὲ τὴ λαβὴ του χτυποῦσε τὴν πόρτα.

Ὁ Γκονζάγκας στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀναγνώρισε καὶ αὐτίσως κατασφαιζόντας:

«Ποῖος εἶν' αὐτὸς ἐδῶ;

«Ἕνας ἀνθρώπος πού ἔργεται νὰ σὰς πῆ ὅ,τι ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεβερ κ' ἡ ντόνα Κρούζ ἔφυγαν κ' ὅ,τι δὲν θὰ τὶς δῆτε ἴσως ποτέ! ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθειά νὰ νὰ μιλήσῃ.

«Ἐφυγαν; ... Ὁνειρεύεσαι, Πεϋρόλ;... Μίλα γρήγορα.

Μὰ ὁ Πεϋρόλ σωριάστηκε στὸ κατῶφι, χώνοντας πάλι τὶς ἀσθησίες του. Τὸν σήκωσαν στὰ γόνατα καὶ τὸν ἔπηξαν στὴν σβύσσα, ὅπου ὁ Γκονζάγκας ὁ ἴδιος πού ἔρριξε ἕνα τονωτικὸ μὲς' ἀπ' τὰ χεῖλιά του, μὰ οὐτε αὐτὸ δὲν ὑπόφερες νὰ τὸν ἐμφύχωσῃ.

«Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν τώρα στὸ πόδι καὶ κανένας δὲν συλλογιζόταν πιὰ νὰ γελάσῃ. Τὰ πρόσωπα, ἀποκτηνωμένα καθὼς ἦσαν ἀκόμα ἀπὸ τὴ μέθη, τετανωτόνουναν καὶ κῦτταζαν μ' ἀγωνία τὸν ἀνθρώπο πού ἦταν ἐσπλωμένος κάτω καὶ ἔμενε ἄφωνος. Δὲν καταλάβαιναν παρά ἕνα μόνο πράγμα: ἡ δυὸ νέες δὲν ἦσαν πιὰ ἐκεῖ.

Ὁ Φίλιππος τῆς Μάντουσε, πρίγκηψ Γκονζάγκας, ἔρριξε ἕνα σκοτεινὸ βλέμμα στὴ Βασκέζα. Μὰ τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναῖκας ἔμεινε ἀδιάφορο καὶ ἀπαθές. Κανένας μὴς του δὲν σάλευσε. Ἔτσι ὁ Γκονζάγκας πίστεψε πὼς δὲν ἦταν καθόλου ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

«Αὐτὸς ὁ κύριος ἔξερει τάχα τί λέει; εἶπε ἡ Ζασέντα μὲ φωνὴ καθαρή καὶ γαλήνια. Εἶνε ἀκόμα λίγο μεθυσμένος καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ θεσβαυθοῦμε πρῶτα ἂν δὲν λείει λόγια τῆς φαντασίας του. «Ὅταν ἀνέβηκα στὴν κἀμαρη αὐτῶν τῶν κυριῶν, τὶς θρήκα νὰ κοιμοῦνται...»

«Ἄς ἀνέθουμἐ ἐπάνω! εἶπε ὁ Γκονζάγκας μὲ τὰ δόντια

Ὁ Μοντωμπέρ καὶ ὁ Νοσέ ξαναρχοῦσαν νὰ πινού.

της. Ήταν φανερό, πώς ένας τρομερός εφιάλτης τη βασάνιζε.

—Γρήγορα! Γρήγορα! είπε ο όνειρος.
Και, καθώς η Αύγη τεντωνόταν μέσα στα μπράτσα του με τη δύναμη που της έδιναν τα υπερερεθισμένα νεύρα της, προσπάθησε να την καθουράσει, τα υπερερεθισμένα νεύρα της, προσπαθώντας να την καθουράσει, φειδωλίζοντας τα λόγια γλυκά και να νουορίζοντας την όπως θα νουορίζε ένα παιδάκι. Μά ο κόπος του πήγε χαμένος... Σε μία στιγμή, η Αύγη τού ξέφυγε απ' τα χέρια του και θρέθηκε όρθια, άκουμπώντας στο τοίχωμα του υπογείου, με τα μάτια ορθάνοιχτα και βλοσυρά και με το χέρι άπλωμένο προς τα σκοτεινά θάβη απ' τα οποία είχαν περάσει. Στο πρόσωπό της ήταν άποτυπωμένος ένας υπέρτατος τρόμος.

—'Εκεί!... 'Εκεί!.. φώναξε έξαφνα. Τους βλέπω!.. Μας καταδιώκουν!... Τά σπαθιά τους είνε πλημμυρισμένα στο αίμα!... Στο αίμα του 'Ερρίκου!... Θά μάς σκοτώσουν και μάς!... Γκονζάγκα!... Γκονζάγκα!... Δολοφόνοι του Νεβέρ... Τού πατέρα μου!...

Η ντόνα Κρούζ άρχισε να φοβάται μήπως η φίλη της τρελλάθηκε ξαφνικά, ενώ ο 'Αντώνης, τρομαγμένος κι αυτός, άφησε τα χέρια του να πέσουν στα πλευρά του.

Κατόπιν προχώρησε για να την πάρη πάλι στην άγκαλιά του, παρά τη θέλησή της, μα εκείνη άρχισε να ξεφουίξει άγρια, να χτυπάει το μέτωπό της στο θράκο και να κίνη σαν μανιαμένη. Θά ήταν πολύ επικίνδυνο να την άγγιξη έστω και με την άκρη του δαχτύλου του. Έτσιωματσός ο πυρός που κραούσε ή ντόνα Κρούζ κόνιτσε να σωθή. Η κατάσταση γινόταν πολύ κρίσιμη.

Η ντόνα Κρούζ προσπαθούσε να μιλήση στην Αύγη, να τη γαλήνεψη. Μά η φίλη της δεν την άκουγε ή μάλλον νόμιζε πως της φώναζε κάποιος από τους έχθρους της.

Μά μία ξαφνική έμπνευση φώτισε τη ντόνα Κρούζ. Σήκωσε το πυρό της, έτσι πού να φωτίση ολόκληρο το πρόσωπο της Αύγης και θάβισε κατ' ευθείαν προς αυτήν, με τα μάτια της καρφωμένα στα δικά της.

Κ' η δυο άπομειναν μία στιγμή ακίνητες, ή μία άπέναντι στην άλλη, ή πρώτη λευκή σαν φάντασμα, με τα δάχτυλά της γαντζωμένα στο θράκο κι' άνωρθωμένη στις άκρες τών ποδιών της, υπερόχως ώραία μέσ' στην τρέλλα της!

Σιγά-σιγά το βλέμμα της Αύγης έχασε την άγριότητά του και τον τρόπο του κ' έγινε πιο γαλήνιο, σχεδόν γλυκό.

—Βάδιζε! Τό θέλω! πρόσταξε ή ντόνα Κρούζ.

Η Αύγη υπάκουσε κι' άρχισε να προχωρή με θήμα τσακισμένο σαν αυτόματο. Τα μάτια της κούταζαν στο κενό, κατ' ευθείαν μπροστά της.

Ο 'Αντώνης, άπλοικός καθώς ήταν, τά έχασε μπρός στο φαινόμενο αυτό του ύπνωτισμού και τρομαγμένος σταυροκοπήθηκε.

—Μην την άγγιζετε, τού είπε ή 'Ατσιγγάνα, και προπάντων μη της πήτε ούτε λέξι.

Τώρα ή Αύγη τούς χρησίμευε ως οδηγός κ' οι άλλοι δυο την άκολουθούσαν. Η κόρη τού Νεβέρ περπατούσε χωρίς να διατάζει καθόλου.

Σέ λίγο ένοιωσαν ένα ρεύμα καθαρού άερος να τού χτυπάει το μέτωπο κ' είκοσι μέτρα πιο πέρα μι' άχτίνα φωτός, σαν να τρυπούσε το θόλο τού υπογείου, φώτισε την Αύγη πού βάδιζε μπροστά, πάντοτε έκστατική.

—Σωθήκαμε!... φώναξε ή Βάσκος.
Τό χέρι της 'Ατσιγγάνας έφραζε τό, στόμα του για να τόν έμποδίση να πη περισσότερα...

Μά ήταν πολύ άργά!... Η Αύγη κλονίστηκε, έχασε την ίσορροπία της και σοαρίστηκε θραερά καταγής, ενώ ή Φλώρα έτρεχε για να τη βοηθήσει...

—Δυστυχισμένη! φώναξε ή τελευταία. Έγώ μού έπρεπε να την ξεπνήσω. Για ύπωση πολύ πριν άνακτήσει τις αισθήσεις της!

Τό φτωχό παλληκάρι φαίνονται τόσο ταραγμένο, ώστε ή ντόνα Κρούζ τόν λυπήθηκε:

—Υπάρχει καμιά κατοικία εδώ κοντά; τόν ρώτησε. Τρέξετε

άμέσως σ' αυτή και πάρτε ένα τονωτικό όποιοδήποτε, έστω και νερό καθαρό. Και προσπαθήστε να θρήτε ένα άλογο γι' αυτήν, άν θέλετε να εξακολουθήσετε τό δρόμο μας.

Ο 'Αντώνης Λαχό κούνησε με άποθάρρυνσι τό κεφάλι του και της άπάντησε:

—'Αν δεν μπορούμε να φύγουμε άμέσως, καλύτερα είνε να περάσουμε όλη μας την ήμέρα εδώ και να θυώμε μόλις χωτάσει. Είνε πολύ άργά τώρα για να διασχίσουμε την κοιλάδα χωρίς να γίνη αντίληψη ή παρουσία μας και να μαθευτή από αυτούς πού μας καταδιώκουν. Πάω να φέρω νερό και τρώφιμα.

—Έστω!... Πηγαίνετε γρήγορα... Είμαστε άσφαλισμένοι εδώ:

—Ναι... 'Εκτός άν μας καταδιώξαν από τό ύπόγειο, πράγμα σχεδόν άδύνατο, αφού κανείς δεν μάς είδε την ώρα πού μπήκαμε στο πηγάδι...

—Τότε θά σάς περιμένουμε εδώ, είπε ή ντόνα Κρούζ. Σε πόση ώρα λογαριάζετε να γυρίσετε.

—Σέ μισή ώρα τό πολύ!

Και αφού είπε αυτά τά λόγια, ο νεαρός Βάσκος έξαφνίστηκε χωρίς ή ντόνα Κρούζ ν' αντίληφθ ή από πού πέρασε, γιατί ήταν έξαιρετικά άφωσώμενη στην περιποίησή της φίλης της.

IX

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Η Αύγη ντε Νεβέρ εξακολουθούσε να έχη τά μάτια της ορθάνοιχτα. Ωστόσο ήταν ακίνητη και σχεδόν παγωμένη. 'Αν τό στήθος της δεν άνασκηκωνόταν κανονικά στό μέρος της καρδιάς, θά την έπαρινε κανένας για πτώμα.

Η 'Ατσιγγανοπούλα γονάτισε κοντά της και όπως έκανε την ώρα πού την άποκοίμισε, θύθισε τό βλέμμα της στα μάτια της φίλης της.

Ψιθύριζε ουχρόνως, άλλόκοτα λόγια και τά δάχτυλά της περιφέροντουσαν στό μέτωπο και στους κροτάφους της Αύγης και σταματούσαν στα θλέφάρά της και στό στήθος της.

—Σύνα! είπε έξαφνα μ' έπιτακτικό τόνο στην Αύγη. Τό θέλω! Η φτωχή νέα μισανόει τά θλέφάρά της κ' έπειτα άνακάθηκε και κούταξε γύρω της έξαφνιασμένη. Μάντεψε κανείς θλέποντάς την, ότι ή σκέψις της δεν είχαν ένασφορη άκόμα τόν εϊρμό τους.

—Πού θρισκόμαστε; ρώτησε έπειτα από μία στιγμή.

Η Φλώρα ρίχτηκε στην άγκαλιά της και τη φίλησε, λέγοντας:

—Σωθήκαμε, άγαπημένη μου Αύγη! Βρισκόμαστε εδώ εν άσφαλεία. Κανένας δεν θάόρθη να μας άνησυχήσει ως τό θράδυ.

—Νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ άδύνατο, ψιθύρισε ή νέα κόρη. Ποίος λοιπόν μ' έφερε εδώ;

—Ο 'Αντώνης Λαχό, ο άδελφός της ξενοδόχος μας.

—'Α! ναί... είν' αλήθεια... θυμάμαι...

Και έφερε τό χέρι της στό μέτωπό της, σαν να ήθελε να ουχεντρώσει τις άναμνήσεις της.

—Και πού είνε τώρα ο 'Αντώνης Λαχό; ρώτησε σέ λίγο.

—'Οχι μακριά από δω, άπάντησε ή φίλη της. Πήγε να μάς φέρη τρώφει, γιατί έού προπάντων έχεις ανάγκη τωώσεως... θάτρος, άγαπημένη μου... 'Ο Γκονζάγκας δεν θά μάς ξαναβρη!...

—'Ο Γκονζάγκας; είπε ή Αύγη.

Και κατέβαλε μία προσπάθεια για να θυμηθ ή κάτι πού κυμάτιζε γύρω απ' τό μυαλό της, μά δεν κατάρβωσε να τό προσδιορίση...

Αυτή ή προσπάθεια της δεν ξέφυγε της ντόνας Κρούζ και την έκανε να σουφρωσώθ, γιατί θυμήθηκε άμέσως τά λόγια πού είχε προφέρει ή Αύγη μέσ' στό ύπόγειο, λίγο πριν ευθιστή σ' αυτή την κατάσταση της έκστασεως.

—Είχε τάχα άκόμα τό μυαλό της καθαρό, ενώ έλεγε τά λόγια αυτά; άναρωτήθηκε ή ντόνα Κρούζ. 'Ας δούμε... 'Ας τη ρώτησω σχετικώς...

Και με δυνατή φωνή, πρόσθεσε:

(Άκολουθεί)

